

РЕШЕНИЕ

№ 173

София, 02 април 2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, трето наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и четвърти октомври две хиляди и седемнадесета година, в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ДАНИЕЛА АТАНАСОВА
ЧЛЕНОВЕ: ЛАДА ПАУНОВА
МИЛЕНА ПАНЕВА

при секретаря Илияна Петкова
и в присъствието на прокурора Николай Любенов
като изслуша докладваното от съдия Даниела Атанасова наказателно дело № 888/2017г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по протест на Апелативна прокуратура – София и жалба на частния обвинител С. С., срещу въззивна присъда № 16 от 31.05.2017г., постановена по в.н.о.х.д. № 146/17 г. по описа на Апелативен съд – София.

С протеста се релевират касационни основания по чл.348, ал.1, т. 1 и 2 от НПК. Прави се искане за отмяна на атакуваната въззивна присъда и връщане на делото за ново разглеждане. В допълнително изложение са развити подробни доводи в подкрепа на твърденията за допуснати съществени процесуални нарушения, както и нарушения на материалния закон.

Оплакванията в касационната жалба на частния обвинител са за допуснати съществени процесуални нарушения и нарушения на материалния закон. Искането е за отмяна на присъдата, постановена по внохд № 146/16г. по описа на Софийски апелативен съд и връщане на делото за ново разглеждане. В срока по чл.351 от НПК частният обвинител е представил допълнение към жалбата, в което се излагат доводи в подкрепа на поддържаните касационни основания.

Възражение срещу протеста и жалбата е подадено от адв.Р. Г., защитник на подсъдимия. Изложени са съображения, поради които защитата намира въззивната присъда за правилна, както и, че с постановяването ѝ апелативният съд не е допуснал съществени процесуални нарушения и нарушения на материалния закон.

В съдебното заседание пред касационната инстанция представителят на прокуратурата поддържа протеста и моли за уважаването му по изложените в него съображения. Намира, че в него са изложени подробни мотиви относно твърденията за допуснати съществени процесуални нарушения, довели до неправилно приложение на материалния закон. Твърди, че съдът е кредитирал обясненията на подсъдимия, без да ги подложи на обективен анализ, какъвто се изисква предвид особеностите на този доказателствен източник. Също така счита, че съдът е бил длъжен да направи анализ на обясненията на подсъдимия в тяхната цялост и даде отговор за обективната им достоверност. Посочва, че към момента на разговора, проведен между адвокат С. и подсъдимият, последният е знаел за възложеното му дело по внесено от прокурора М. споразумение. Намира за нелогично насрочването за разглеждане първо на делото по внесеното споразумение/нохд №206/15г./, а след това на нчд №204/15г. - искане по чл.64 от НПК, предвид реда на тяхното постъпване/първо в съда е постъпило искането по чл.64 от НПК/, както и с оглед заявеното от подсъдимия, че ще насрочи споразумението за разглеждане на следващия ден. Последвалата промяна в становището му и насрочване на делото по споразумението за разглеждане е въпрос, който не е получил адекватен отговор в мотивите на въззивната присъда. Също така счита, че съдопроизводствените действия на съда по разглеждане на споразумението, не са били съобразени с изискванията на НПК, и не е обсъден въпросът доколко одобреното споразумение отговаря на закона. Намира за алогично поведението на подсъдимия, и в разрез с правилата и нормалната човешка логика, като твърди, че същото е било продиктувано от мотивацията му да поиска неследваща му се облага. Голословни според прокурора са твърденията за предоставен от него на свидетеля С. заем и предприети действия за връщането му. Навежда доводи за невярна оценка на показанията на частния обвинител, които намира за логични и последователни. Според прокурора не е обсъдено и поведението на подсъдимия при спиране на автомобила му от служителите на полицията, което поведение е в разрез с дължимото се от един съдия, който ежедневно работи с полицията. Обобщено сочи, че при постановяването на въззивната присъда, съдът не е оценил всички доказателства, а някои от тях е обсъдил превратно, поради което намира, че присъдата е основана на предположения. Прави искане за отмяна на присъдата и връщане делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски апелативен съд, тъй като са налице касационните основания по чл.348, ал.1, т.1 и 2 от НПК.

Частният обвинител С. С. споделя изцяло доводите на прокурора, подробно изложени в касационния протест, както и поддържа своята касационна жалба. Моли за отмяна на новата присъда, постановена от апелативния съд и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав.

Адвокат Р. Г., защитник на подсъдимия С., оспорва протеста и касационната жалба. Моли за потвърждаване на въззивната присъда по съображенията, който е изложил във възражението си. Счита, че действията по внасяне в съда на споразумението, сключено между представителите на прокуратурата, защитата и обвиняемите лица/преди изтичането на срока по чл.64, ал.2 от НПК/, както и разглеждането на образуваното в съда производството в рамките на този срок е била установена практика на РП - Русе и РС - Русе. По тази причина счита, че не могат да се правят изводи за поискан подкуп от подсъдимия във връзка с разгледаното от него дело и одобрено споразумение. Твърди, че в рамките на образуваното касационно производство, единствената възможност за обсъждане и надлежно произнасяне е само във връзка с това дали са били допуснати процесуални нарушения при обсъждането на доказателствата, тъй като при събирането им няма допуснати такива. Счита, че въззивният съд е обсъдил всички доказателства, като е изложил аргументи относно тяхната достоверност. Обобщено изразява становище, че протестът на прокуратурата и жалбата на частния обвинител следва да бъдат оставени без уважение.

Адвокат Д. С., защитник на подсъдимия, пледира за неоснователност на касационния протест и жалбата на частния обвинител. Намира, че протестът не съдържа касационни основания, а се прави нов анализ на доказателствата. Твърди, че въззивният съд е направил правилна преценка на доказателствената съвкупност, което е дало възможност на съда да очертае действителната фактическа обстановка. Намира, че твърденията на частния обвинител за поискани 1000лева, удивително съвпадат с отразеното от него в договорите за предоставената правна помощ на двама обвиняеми по споразумението, а именно по петстотин лева, при твърдения, че по отношение на единия ще осъществява безплатна защита. Моли за оставяне в сила на въззивния съдебен акт, като правилен и законосъобразен.

Адвокат Е. Т., също упълномощен защитник на подсъдимия моли за постановяване на съдебен акт, с който са бъде потвърдена въззивната присъда. Позовава се на неоснователност на твърдението в протеста, че подсъдимият на досъдебното производство е дал обяснения едва след предявяване на материалите по делото, след като се е бил запознал с тях и е съобразил какви обяснения да депозира. Счита, че тезата за наличието на заемни отношения между свидетеля С. и подсъдимия е последователна още от момента на задържането на последния. За неиздържана намира тезата, че не се били кредитирани в изцялост показанията на свидетеля М., за даден в него присъствие заем от С. С. на подсъдимия. Сочи, че основателно съдът е приел, че е налице съмнение дали маркираните банкноти са били носени от свидетеля. Моли за потвърждаване на въззивната присъда.

Подсъдимият Н. С. моли присъдата на апелативния съд да бъде оставена в сила.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните и в пределите на правомощията си по чл.347, ал.1 от НПК, намери следното:

С присъда № 136 от 12.05.2016г., постановена по нохд №2574/15г. по описа на Софийски градски съд, Наказателно отделение, 14 състав, подсъдимият Н. С. С. е бил признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 302, т. 1, б. „а”, вр. чл. 301, ал. 1, вр. чл. 18, ал. 1 НК и при предпоставките на чл.54 от НК са му били наложени следните наказания: лишаване от свобода за срок от три години, глоба в размер на 3000лева, лишаване от право да заема магистратска длъжност в органите на съдебната система за срок от три години и лишаване от право да упражнява професия юрист за срок от три години. На основание чл.66 от НК съдът е отложил изпълнението на наказанието лишаване от свобода с изпитателен срок от пет години. Подсъдимият С. е бил оправдан относно квалификацията по чл.302, т.2 от НК и досежно обвинението по чл.26, ал.3, вр. ал.1 от НК.

С въззивна присъда № 25/18.10.2016г., постановена по внохд № 804/16г. по описа на Апелативен съд-София, първоинстанционната присъда е била отменена и подсъдимият Н. С. е бил оправдан по обвинението по чл. 302, т. 1, б. „а”, вр. чл. 301, ал. 1, вр. чл. 18, ал. 1 НК.

С решение № 33 от 08.02.2017г. по наказателно дело № 25/17г. по описа на ВКС, I н.о., въззивната присъда е била отменена и делото върнато за ново разглеждане от друг състав на САС.

С въззивна присъда № 16 от 31.05.2017 г., Софийски апелативен съд, Наказателно отделение, VI състав, по внохд № 146 по описа за 2017г. е отменил на основание чл. 336, ал. 1, т. 3 НПК първоинстанционната присъда № 136/12.05.2016г., постановена по нохд №2574/2015г. по описа на СГС, НО, 14-ти състав в наказателно-осъдителната ѝ част и вместо това е постановил: признат е подсъдимия Н. С. за невиновен в това, че в периода от около 16.20 часа на 09.02.2015г. до 14.02.2015г., в [населено място], в качеството си на длъжностно лице, заемашо отговорно служебно положение - съдия в Районен съд – Русе, поискал дар – пари в размер на 1 000лева, който не му се следва, от адвокат С. С., защитник на М. М., обвиняем по ДП № 336-ДП-278/15г. по описа на ОДМВР – Русе, за да извърши действие по служба – да одобри споразумение за решаване на ДП № 336-ДП-278/15г. по описа на ОДМВР – Русе, по което е било образувано НОХД № 206/2015 година по описа на РС – Русе и направил опит да приеме дар – пари в размер на 500лв., който не му се следва, от адвокат С. С., защитник на М. М., обвиняем по ДП № 336-ДП-278/15г. по описа на ОДМВР – Русе, загдето е извършил действие по служба – одобрил споразумение за решаване на ДП № 336-ДП-278/15г. по описа на ОДМВР – Русе, по което е било образувано НОХД № 206/2015г. по описа на РС – Русе, като деянието е останало недовършено по независещи от него причини, тъй като бил задържан от служители на Държавна агенция „Национална сигурност” и на основание чл. 304 НПК го е оправдал по обвинението по чл. 302, т. 1, б. „а”, вр. чл. 301, ал. 1, вр. чл. 18, ал. 1 НК.

На основание чл.336, ал.1, т.3 от НПК горепосочената първоинстанционна присъда е била отменена и в частта относно прилагането на чл.307а НК.

Присъдата е била потвърдена в частта, с която подс. Н. С. е оправдан по първоначалното обвинение по чл. 302, т.2 от НК и по чл.26, ал.3, вр. ал.1 от НК, и в частта относно веществените доказателства.

Касационният протест на Апелативна прокуратура - София и жалбата на частния обвинител са допустими, но неоснователни.

Пределите на касационната проверка следва да бъдат очертани съобразно разпоредбата на чл.347 от НПК и доводите, релевирани в протеста и жалбата. И двата акта са изготвени бланкетно, като с направените допълнения тази бланкетност е преодоляна, но следва да се направят някои уточнения във връзка с първоначално заявените касационни основания и аргументацията в съответните допълнения. С касационната жалба и допълнението към нея, частният обвинител прави оплаквания за допуснати съществени процесуални нарушения, довели до нарушения на материалния закон. От допълнението към протеста се установява, че освен аналогични оплаквания, към твърденията за допуснати нарушения на материалния закон, се излагат мотиви, касаещи и квалификацията на деянието. Съдържанието както на протеста, така и на касационната жалба сочат на наведени доводи за необоснованост на атакувания съдебен акт, които не могат да бъдат предмет на обсъждане от касационната инстанция, тъй като обосноваването не е сред касационните основания. Относно жалбата на частния обвинител следва да се посочи, че независимо от обема на изложението, твърденията касаещи необоснованост са почти преобладаваща част. Аргументите на касатора, в подкрепа на поддържаното с жалбата касационно основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК в значителната им част за цитати на данни от различни доказателствени източници или пресъздаване на съдържанието им, с твърдение, че подкрепят обвинението, но по естеството си това са изложения, касаещи обосноваването на съдебния акт и сочещи на личен прочит на доказателствата от страна на жалбоподателя. Също така, в част от аргументацията на протеста/обособена по пунктове/ се излагат съображения, свързани със собствена интерпретация на доказателствата от страна на прокуратурата и обосноваване на различни от приетите изводи по фактите, респективно по правото. От значение е да се посочи и обстоятелството, че въззивният съд е изпълнил указанията, дадени с отменителното касационно решение.

На първо място следва да бъдат обсъдени твърденията за допуснати съществени процесуални нарушения. Това е водещо, тъй като евентуалното констатиране на основания по чл.348, ал.1, т.2 от НПК, обуславящи необходимост от отмяна на атакувания съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане, от своя страна ще дерогират необходимостта от разглеждане на доводите, касаещи касационното основание по чл.348, ал.1 от НПК.

Независимо от гореизложеното /досежно доводите за обоснованост на въззивния акт/ може да се приеме, че оплакванията на касаторите за допуснати съществени процесуални нарушения са еднопосочни и са единствено по отношение дейността на въззивната инстанция по оценка на доказателствената съвкупност и правилността на формиране на вътрешното убеждение на съда. Оценката на доказателствата е суверенна дейност на съда, като касационната инстанция се произнася в рамките на установените от контролираната инстанция фактически положения, не може да установява нови такива, както и не може да се намесва или да замества вътрешното убеждение на решаващите съдилища. Поради това, на проверка подлежи само правилността на процеса на формиране на вътрешното убеждение у решаващите съдебни състави и спазване на задължението за обективно, всестранно и пълно изясняване на обстоятелствата по делото, както и дали са предприети всички мерки за разкриване на обективната истина. В случая, инстанциите по същество са събрали възможния обем от доказателства, като въззивният съд ги е оценил при спазване на изискванията на НПК, като не е допуснал нарушения на разпоредбите на чл.13, чл.14 и чл.107 от НПК. Делото не страда от доказателствен дефицит, който да е попречил на апелативната инстанция да установи по надлежен ред фактите, подлежащи на доказване. Приетата фактическа обстановка относно релевантните факти е резултат от вярна интерпретация на данните, установени с годни доказателствени средства.

Въззивният съд е направил самостоятелен анализ на доказателствената съвкупност, събрана както в хода на първоинстанционното, така и при проведеното въззивно съдебно следствие, в резултат на което е приел различна фактическа обстановка от тази, установена от първия съд. Принципно правилно съдебните състави на решаващите инстанции са преценили, че за случилото се на 09.02.2015г. и в частност относно проведените срещи, разговори и договореност между подсъдимия и свидетеля С. са налице диаметрално противоположни данни от два доказателствени източника - обясненията на подс.Н. С. и показанията на свидетеля С. С.. Това е изисквало много внимателна и задълбочена преценка, относно тяхната достоверност, след проверка чрез останалите доказателства и доказателствени средства. Апелативната инстанция е оценила обясненията на подсъдимия като последователни, вътрешно непротиворечиви и подкрепящи се пряко или косвено от доказателствената съвкупност. Единствено не ги е кредитирал относно твърдението, че той изобщо не е знаел за разпределеното му споразумение. За да кредитира обясненията на подсъдимия, съдът ги е обсъдил детайлно по факти и в хронологически аспект на събитията. Оценката им е в контекста на останалите гласни, писмени и веществени доказателства, и установеното чрез използване на специални разузнавателни средства, с което на практика е обсъден целия доказателствен материал. Така избраният подход за интерпретация на доказателствата, дава възможност да се проследи начина, по който е формирано вътрешното убеждение на контролирания съд, но и да се направи паралелно сравнение до каква степен са потвърдени, респективно опровергани и разколебани показанията на свидетеля С..

Неоснователни са оплакванията в протеста и жалбата за това, че не са оценени всички доказателства и в частност показанията на св.М.. Това, че въззивната инстанция не е обсъдила самостоятелно и поотделно всяко доказателствено, а ги е анализирала по факти, е въпрос на избран подход на интерпретация на доказателства от страна на съда. От мотивите на атакувания съдебен акт е видно, че съдът е обсъдил показанията на свидетеля М. наред с останалите доказателствени източници. Действително, както е отразено в протеста, тези показания частично са във връзка с установяването на доказателства, които имат характер на производни такива. Неоспоримо е, че такива се съдържат и в показанията на свидетеля Ж., а както е посочил съдът, и в свидетелските показания на М. П., С. М., М. М., М. М. и М. А.. Обстоятелството, че тези доказателствени източници установяват производни доказателства, не дава основание те да бъдат оценявани еднозначно, поради този факт. Няма законова забрана за събиране в наказателния процес на производни доказателства, нито за тяхното използване в процеса на доказване. Значението им може да бъде разгледано в три насоки: като средство за разкриване на първични доказателства; за проверка на първични доказателства и за замяната на първични доказателства, ако последните се окажат недостъпни. Необходимо е да се посочи, че този вид доказателства подлежат на обща и съвкупна преценка по правилата на НПК, наред с всички останали доказателствени материали. От това принципно положение не се е отклонила апелативната инстанция. Последната във връзка с показанията на свидетеля Ж., чието кредитирана се оспорва от прокуратурата, е аргументирала по убедителен начин позицията си, като ги е интерпретирала и ценила не изолирано, а след проверка и наред с други писмени доказателства, поради което обосновано им е дала вяра и ги е използвала като “контролни” при проверката обясненията на подс.С..

От показанията на свидетелите М.-прокурор, П. Д., А. С. / деловодител и секретар в РС - Русе/, съдът е приел за установена хронологията относно движението на делото и поведението на подсъдимия от момента на внасяне в съда на споразумението от прокурор М., до момента, в които делото е било предоставено на подсъдимия и той се е запознал с него, който период включва времето на проведената между подсъдимия и С. С. среща на 09.02.2015г. Освен, че съдът ги е кредитирал/аргументирано/ и ги е ползвал при проверка на обясненията на подсъдимия, досежно установяването на пряко релевантни за обвинените факти, е необходимо да се посочи, че същите са проверени и се намират в кореспонденция с данните от записите от видеокамерите в съдебната палата, от разпечатките от мобилните оператори за проведените разговори, както и тези от деловодната програма на съда, отразяваща часовете на извършените в нея вписвания. Установеното от тези доказателства и доказателствени средства е следното: споразумението е постъпило в регистратурата на РС - Русе в 15,40часа, след което са започнали действията по неговото образуване, преди 16.00ч. на процесния ден, подсъдимият се е намирал извън съдебната палата; в периода от 16,03ч до 16,11часа е провел разговор с прокурор М., който е воден докато подсъдимият е напускателно сградата на съда; в 16,13ч. се обадил на свидетеля С., за да му съобщи, че е на мястото на срещата; в 16,19часа подсъдимият е бил потърсен на мобилния си телефон от деловодителката - св.Д., на която съобщил, че е наблизо и идва; в 16,22ч. подсъдимият влязъл в сградата на съда, след което деловодителката, която го чакала пред кабинета, докладвала разпределените му като дежурен съдия две производства-по чл.64 от НПК и по споразумението. Въз основа на тези фактически констатации, съдът правилно е приел, че подсъдимият принципно е знаел, за внесено от прокурор М. споразумение, което му е разпределено, но към момента на срещата със свидетеля С. не е бил наясно със страните, клаузите на споразумението, съдебното минало на обвиняемите лица, доколкото не се е бил запознал с материалите по делото. Разговорът с прокурор М. е бил само във връзка с времето на разглеждане на делото, като събраните обективни данни сочат, че съдиите от РС - Русе разглеждали образуваните по Глава двадесет и девата от НПК дела преди да изтече срока по чл.64, ал.2 от НПК.

Сред доводите си, за да не кредитира показанията на св.С., въззивният съд е приел за опровергана тезата му, че след проведената среща на 09.02.2015г., подсъдимият настоятелно го е търсил и това е мотивирало частния обвинител да сигнализира компетентните органи. Съдът се е позовал на обективно установените данни от разпечатките от мобилните оператори и тези от заключението на техническата експертиза, изследвала изетите от подсъдимия мобилни апарати и техните сим карти. Тези данни по несъмнен начин опровергават съобщеното от свидетеля С. за следното: броя на проведените между него и подсъдимия разговори, както и тези със св.Г. и св.М.; относно времето на тяхното провеждане; кой е бил търсещата страна и в каква последователност са се провели. Изброените обстоятелства макар да са детайли от фактологията, са от съществено значение тъй като са послужили за проверка достоверността на показанията на свидетеля С.. В противовес на неговите твърдения са и показанията на свидетелката М., майка на обвиняемия по споразумението М., дадени в разпита пред съдия/проведен на 14.02.2015г. след задържането на подсъдимия/ за това, че св. С. ѝ съобщил, че съдията по делото е бил сменен и за да одобри споразумението, новият съдия иска сумата от 1000лева. Към момента на това изявления С. вече е знаел, кой от двамата дежурни съдии е бил определен за докладчик по делото, както и, че не е била извършвана каквато и да било замяна. Неубедителни са опитите на свидетелката в хода на съдебното следствие да разясни смисъла на първоначално заявеното от нея, което е ясно и недвусмислено казано.

Във връзка с приетата от съда установеност на заемни отношения между подсъдимия и свидетеля, за да даде вяра на обясненията на първия, въззивната инстанция освен показанията на св.Ж. и относимите писмени доказателства/както беше посочено по-горе/ е обсъдила и приела с особена тежест обстоятелството, че след използване на специални разузнавателни средства/при което са били белязани банкноти на обща стойност от 500лева/, при задържането на подсъдимия, последният в хода на изчакване да бъдат извършени съответните процесуално-следствен действия, е повтарял в присъствието на поемните лица, че е “натопен” от С. С., който му дължал сумата от 500лева. От значение е да са посочи, че поемни лица – Р. Й. и И. Й., са последователни в показанията си относно този факт, като същите са изцяло незаинтересовани от изхода на делото граждани, случайно присъствали/дватамата не се познават/ в момента на задържането на подсъдимия. Последният не е имал каквато и да било информация, че белязаните банкноти, носени от С. С. са в размер на 500лева. Нещо повече, частният обвинител през цялото време е твърдял, че поисканата от него сума е в размер на 1000лева/без каквито и да било условности/ и сам непосредствено преди да предаде сумата за белязане е взел решение, тя да е в размер на 500лева, колкото е могъл да отдели от собствените си средства. Въззивната инстанция не е изложила съображения относно твърденията на св.С. за предоставени от него на подсъдимия заеми в различни размери и по различно време, но тези обстоятелства не са релевантни към въпросите, касаещи предмета на доказване в настоящото производство.

Следва да се отбележи, че решаващите инстанции са изложили еднопосочни съображения за достоверността и годността на използваните специални разузнавателни средства като доказателствени източници и са приели за надлежно установени данните, отразени във ВДС за проведените между подсъдимия и частния обвинител разговори. Независимо от направените констатации, различна е оценката, която са им дали в контекста на последователността на самите разговори, както и във връзка с останалите доказателства и в частност на съобщеното от подсъдимия в обясненията му, респективно показанията на свидетеля С.. Въззивната инстанция след детайлен анализ на данните от разговорите между подсъдимия и С. С., в хода на които свидетелят демонстрира активно насочващо поведение, правилно е приела, че същите не дават основание за еднозначна и несъмнена преценка относно темата на разговора, поради което не могат да бъдат ценени в подкрепа на обвинителната теза. За разлика от първата инстанция, която е акцентирала върху казаното от С. С. и въз основа на него е изградила своите изводи, въззивният съд подробно е обсъдил разговорите в тяхната цялост, без да е пренебрегнал или преекспонирали участието на двамата разговарящи. Споделя се приетото, че отговорите на подсъдимия дават основание да се направят различни предположения, а не единствен извод за парични взаимоотношения между тях, свързани с конкретно наказателно производство.

Неоснователно е оплакването в протеста, че подсъдимият на досъдебното производство е изградил тезата си, давайки обяснения, след като се е запознал в всички материали по делото/след действието по предявяване на разследването/. Безпредметно е подробното обсъждане на тези аргументи, доколкото обясненията на подсъдимия от досъдебното производство не са приобщени към доказателствената маса, поради което не могат да бъдат източник на доказателства. Също така от момента на тяхното депозиране не могат да се черпят каквито и да било аргументи за тяхното дискредитиране, предвид правото на обвиняемия/подсъдимия да дава обяснения във всеки момента на разследването и на съдебното следствие.

В хода на пренията пред настоящата инстанция, а и в самия протест, тезата на обвинението за нарушения в аналитичната дейност на съда и в частност при оценка на обясненията на подс.С., се аргументира с неправомерно му поведението по разглеждане на процесното споразумение, като твърденията сочат на предположения в чисто житейски аспект, които не намират опора в доказателствата по делото.

Обобщено, въззивният съд не е допуснал нарушения в дейността си по анализ и оценка на доказателствената съвкупност, които да обусловят касационно основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК.

При вярно установена фактология, апелативният съд е обосновал правилни правни изводи, а именно, че подсъдимият Н. С. не е извършил нито една от двете вменени му форми на изпълнителното деяние на престъплението пасивен подкуп - той нито е поискал, нито е направил опит да получи дар, който не му следва, в качеството му на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение, за да извърши или загдето е извършил действия по служба- за да одобри или затова, че е одобрил споразумение за прекратяване на наказателното производство по отношение на обвиняемите М. и А..

Независимо от този си извод, съдът е изложил в акта си и мотиви за действия на органите на ДАНС във връзка с проведената операция, несъответстващи на стандартите, поставени в практиката на ЕСПЧ. В принципен аспект изложението на съда за провокацията към извършване на престъпление и нейното място в националното наказателно-материално и процесуално право, подкрепено убедително с практика на Съда по правата на човека, е вярно и съответно на практиката на ВКС. Това обаче не е достатъчно, за да се направят изводи за наличие на провокация към престъпление, а е необходима преценка с оглед данните, установени по конкретните дела. В случая основателни са доводите, изложени в протеста за липсата на провокация към подкуп. Без значение е установеното активно поведение на свидетеля С. при провеждане на разговорите с подсъдимия и свидетелката П.. Събраните доказателства не дават основание да се направят изводи, че С. С. е създал преднамерена ситуация, за да предизвика подсъдимия да поиска и получи наследствено му се дар. Практиката на ВКС/видно и от цитираните в протеста решения/ е последователна в разбирането си, че за да е налице провокация към подкуп е необходимо подсъдимият да е бил поставен в такава ситуация от друго, че не би извършил престъплението, ако не е било налице провокационно поведение на провокатора. Изложеното не води до промяна на направените от въззивния съд изводи по правото и в частност на основанията за тяхното обективизиране, но е необходимо да се посочи, предвид изразеното становище на САС в мотивите на въззивната присъда и направените възражения от страна на обвинението.

Горните изводи водят до безпредметност на обсъждане на доводите, релевирани в протеста във връзка с правната квалификация на обвинението, дадена от прокуратурата с обвинителния акт и постановеното частично оправдаване от първата инстанция.

Обобщено, настоящият състав на касационната инстанция намира, че решаващите съдилища не са допуснали процесуални нарушения и нарушения на материалния закон, които да обусловят наличие на касационните основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК.

Изложеното дава основание на касационната инстанция да направи извод за това, че атакуваната присъда на Апелативен съд – София е правилна и законосъобразна, поради което следва да бъде оставена в сила.

Водим от горното и на основание чл.354, ал.1, т.1 от НПК, Върховният касационен съд, трето наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА въззивна присъда № 16 от 31.05.2017г., постановена по внохд № 146/17г. по описа на Апелативен съд – София.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.